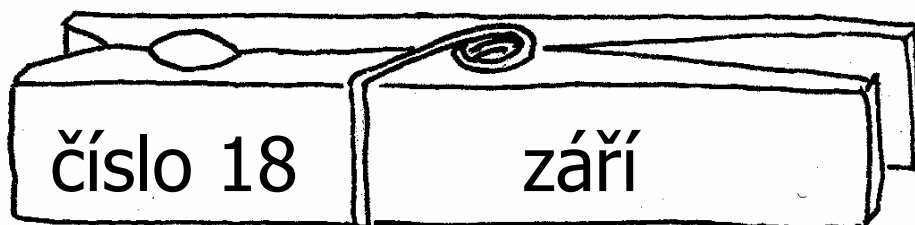

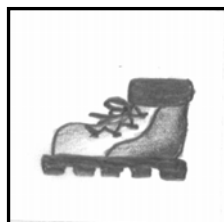
KOLLIČEK

Vážení čtenáři,

Nějak se nám kolečko u spolupráce porouchalo a proto další kolíček přichází s opravdovým zpožděním a navíc ještě bez některých reportáží. Vzhledem k hrubým chybám především redakce nebylo mnoho reportáží buď zadáno k zapsání nebo nebylo zapsáno. Proto se v tomto čísle setkáte s reportážemi, kterým bude část chybět a kde bude uvedeno, kdo byl pověřen jejich napsáním. Zcela zde chybí obálka, kterou Matěj za tak dlouhou dobu nebyl schopný dodat, stejně jako Ondra další část komiksu Barbar Cohen. Dále se zde nedočtete o Jarní akademii, Azertohu, čekatelských zkouškách aj. Kompletní přehled všech výprav si můžete prohlédnout na našem webu <http://www.hiawatha.cz/>

Obsah tohoto čísla: Roverská víkendovka	2–4
Jarňáky	5–7
Paintball	7–8
Náborová výprava	9
Skialpy	9–10
Výprava do Jaroměře	10–11
Jarní Hurá výprava	11–12
Velikonoce na Valašsku	12–15
Roverský závod	16–19
Brigáda v Jeseníkách	19–20
Zouvací	20–21
B5A	21–22
Zkušební voda	22
Tábor – záchranná akce Vozka	23–24
Kaskiho samotka	25
Chuckova samotka	25–28
Orbis	28–29
Fons	29–30
Fonticulus	30
Píseň	31
Ukázka z knížky	32

Andílek, Zebra, Tóna

Roverská víkendovka **20.–22. 1. 2006**

Pátek

Sešli jsem se v určený čas (18.50) na autobusovém nádraží Holešovice v sestavě: Já, Kaski, Piko a v neposlední řadě také Zebra. Na nástupišti nám Kaski předal důležité informace:

- 1) Každý jedinec dostane svůj originální číselný kód, který si musí vryt do paměti a zachovat ho tam do doby našeho příchodu do cíle. Papír s kódy musí být neprodleně na místě podroben destrukci, aby nepadl do rukou nepřátelským silám.
- 2) Cestou nesmí nikdo zkonsumovat žádné potraviny. Ani Kofoly ne...
- 3) Po cestě autobusem máme zaznamenávat počet a jména všech obcí, kterými jsme projeli.

Nastoupili jsme do autobusu. Cesta samotná ubíhala relativně v klidu. Vystoupili jsme v Mělníku a přesunuli se na vlakové nádraží. S předstihem neskutečných tří vteřin jsme stihli vlak do Kaniny! A to ten strojvedoucí měl horu keců, že už chtěl dávno vyjždět. Nicméně jsme nastoupili a pohodlně se usadili na volná sedadla. Kanina. Vystupovat! No, kdybych prohlásila, že nám počasí přálo, pěkně bych kecala. Zima jak na Sibíři v době ledové. A to ještě nejmenovaný člen výpravy Kasan dostal nápad, jak si cestu zkrátit. Krosli jsme to tedy přes pomeňší pole nebo louku nebo co to vlastně bylo, kde ležela zhruba padesáticentimetrová vrstva sněhu (další den jsme zjistili, že jsme si to nezkrátili ani trochu). Sotva jsme dosáhli cíle, čekala již na nás krásně vytopená chaloupka a Kuták. Vyhodili jsme si věci nahoře v podkroví a sešli dolů do obýváku. Chvilí se něco řešilo a poté jsme přešli ke společenským hrám. Například elitní hra se sirkami a kostkami, či pochybné člověče, nezlob se! Pro bezpečnost čtenářů ani jednu z nich nepopíšu. Ani radši nenapíšu, co museli za trest učinit prohravší, jelikož poté by starostliví rodiče odmítali pouštět své drahé ratolesti na víkendové výpravy. Já osobně šla spát poměrně brzo, takže nevím, co se dělo dále do půlnoci, ale nějaká dobrá duše to jistě zmíní za mě...

Andílek

Sobota

Den pro mě začal už brzo ráno, kdy jsme s Rastou naskočili na kola a jeli koupit něco ke snídani. Mno popravdě toho v místní samošce moc neměli, ale co se dalo dělat, vzali jsme co se dalo a jeli zpátky do tepla Kulanovy chaloupky.

Tam jsme se nadlábli, teple oblékli a vydali se na celodenní výlet.

Cesta nás dovedla do blízké vesnice (městečka) Mšeno. Kde jsem doplnili zásoby

Kofoly a pokračovali dále v cestě. Nepochopitelně se od nás odtrhl Bajt, který se vrátil zpět do chaloupky. Moc jsme toho neušli, po pár metrech od Mšena začala ohromná koulovací bitva na místě nazvaném Náckova rokle. Poté jsme taky vymysleli prima hru, nedovedu to přesně popsat, ale účelem této hry bylo střílet po jednom z nás sněhovými koulemi, který stál u popravčí zdi, moc se nám to líbilo :-D, ale čas plynul jako voda a my se

museli pokračovat dál.

Cesta nás dovedla k místu, které přesně nevím jak se jmenuje, ale zvláštní bylo tím, že zde během 30. leté války Švédové vykopali do pískovcové skály cestu, kde jsme si taky pěkně zakoulovali, poblíž byli také pískovcové skalní útvary Žába a Obří hlava. O pár metrů dál jsme se ještě zastavili u Pokliček, což byly další skalní útvary ☺ vzniklé erozí různých druhů hornin.

Začalo se stmívat, nohy začali bolet, hlad stále sílil a touha po teplém spacáku nás dotáhly až domů, kde na nás čekal Bajt (mno čekal, trošku si zdřímnul). Měli jsme všechno promočené, neboť po cestě nám i trošku sprchlo, takže jsme zaplnily všechny kamna, kamínka atd.

Co se týče večere, té se ujmuly ženský (Zebra, Andílek), byly to těstovinky s tomatovou omáčkou a kukuřicí, musím uznat, že to nebylo špatné, ale špatné bylo ráno umývat všechno to nádobí. Po večeři jsme zapařili ještě nějaké hazardní hry o sirky atd. Hráli jsme hry i na úkoly. Já s Bajtem jsem třeba „vyhrál“ krajíc chleba namočený v octu, Kulan s Kaskim umýt nádobí a mnoho dalších. Byli jsme utahaní z cesty, takže u těchto her jsme dlouho nepobyli a šli na kutě celkem brzy.)

Tóna

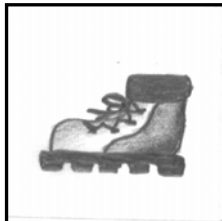
Neděle

Ráno nám všem měl Tonda donést snídani až do postele, ale bohužel měli v obchodě zavřeno, tak jsem teda vstali a šli uklízet chaloupku. Šlo nám to celkem rychle, až na mytí nádobí, jelikož byla zima a netekla voda, museli ho Kaski s Kulanem mýt venku ve sněhu, což bylo dost strašný. Myli ho asi hodinu, ale stejně to všechno nestihli a vzali nějaké do Prahy.

Nakonec když jsme všechno uklidili a umyli (skoro všechno), tak jsme vyrazili na vlak. Cesta byla nejhorší, jakou jsem kdy šla, poněvadž byla strašná zima a foukal studený vítr. Když jsme všichni úplně zmrzlí dorazili na zastávku, zjistili jsme, že má vlak jet zhruba za dvacet minut, což pro nás znamenalo naprosté utrpení v této zimě. Naštěstí jsme se dočkali vlaku. Celí zmrzlí jsme si ve vlaku začali sundávat boty a dávali je na topení, ať se aspoň trochu zahřejí. Když jsme přestoupili, tak nám už naštěstí zima nebyla a jeli jsme domů. Dojeli jsme na Hlavní nádraží, rozloučili se a rozešli se po domovech.

Zebra

Jarňáky

4.-12. 2. 2006

Sobota

Přijeli jsme z Prahy do Liberce a zabydleli se. A pak jsme šli na velkou procházku a pak jsme byli celí mokří. Potom jsme měli polévku. Ta byla moc dobrá :). Potom jsme umyli nádobí, Lád'a utíral nádobí a já jsem ho myl. A pak jsme šli spát. Zdáli se nám krásné sny.

Mada fram Tonda and Lád'a

Neděle

Co se dělo v neděli se můžete zeptat Péti, který měl na starost napsat tento den.

Pondělí

A tady zase měl být zápis od Verči, škoda že jsem nikdy žádný neviděl...

Úterý

Dopoledne nám řekli že máme nacvičit divadlo o Lakomé Barce. Když jsme dohráli, ještě jsme shlédli jinou verzi stejné hry. Odpoledne jsme vyrazili do Liberce do akvaparku. V tramvaji se však ukázalo že to nebude tak jednoduché, protože jsme museli (zase ve skupinách) najít bazén a dovést tam pár lidí. Naše skupina se spoléhala na tramvajový plánek, ze kterého to vypadalo velmi jednoduše. Ukázalo se však, že tramvajový plánek nefunguje dost dobře jako plán města protože v něm nebyla vyznačená dálnice, která se zničehonic objevila mezi námi a Babylonem. Nicméně jsme nakonec cestu našli, a cestou jsme dokonce narazili na druhou skupinu. Jakmile jsme se dostali ke vchodu rozběhli jsme se k bazénu. Tam se však ukázalo že jsme u vchodu ztratili ty lidi, který jsme tam měli dovést. Nakonec jsme se všichni dostali ve zdraví dovnitř. Asi tři hodiny jsme strávili plaváním, běháním na tobogány, sjížděním a blbnutím. Mezitím šlo pár lidí nakoupit do Liberce jídlo. Pak jsme odjeli zpátky na Bucharku a já jsem zjistila že není dobrý hodinu běhat s rozmáčenější nohama po schodech, protože mě pak pálily jak sviň. Večer ještě Mlč hrál na kytaru a pak se šlo spát.

Klára

Středa, ale o středě to moc není

Abych řekl pravdu, tak tuto reportáž píšu s dost velkým zpožděním. Takže než bych vás informoval o překvapivých událostech typu: „Ráno jsme vstali, šli jsme lyžovat a večer jsme šli spát.“, zkusím si radši vzpomenout, co se mi na jařácích líbilo.

Asi největší změnou oproti všem předchozím jarním prázdninách pořádaných střediskem byla dostupnost sjezdovek. Ubytovna Bucharka se nachází přímo v lyžařském areálu Ještěd, který já osobně považuji za jeden z nejlepších u nás, především v poměru cena/výkon (tedy počet a sklon sjezdovek). Od vleku nás tedy dělil jen krátký výšlap a nebyl problém vracet se do chaty na oběd (jak se však později ukázalo, měli spíš někteří problém vracet se po obědě zpět na lyže). Na druhou stranu musím přiznat, že osamocený Ještěd nenabízí mnoho variant pro běžkaře (Kája se ale aspoň důkladně seznámil s vrcholkem této liberecké dominanty, když sem mířilo hned několik výletů.) Výprava přes na Jizerskou magistrálu libereckou MHD utrpěla neznalostí jízdnicích řádů, to lze ale pro příště napravit.

Adámek si jede...

Výhodou byla také dostupnost tramvají téměř až k ubytovně, což využili při nákupu a zejména při návštěvě aquaparku Babylon, kde jsme přečkali nejdeštivější den týdne.

Myslím, že tentokrát byl i mimolyžařský program celkem pestrý. Hráli jsme divadlo, na figurantovi Pikovi jsme si vysvětlili, jak se chovat, když se v horách staneme svědky úrazu (největší problém jsme měli se sundává-

ním Pikových běžek) a hrálo se spousta dalších her (mně se nejvíc líbila hra Na kovboje a především její vylepšená verze s „výsměchem“).

Nepříjemností letošních jarních prázdnin byly nemoci a s tím spojené předčasné odjezdy.

Na příští rok je ve hře varianta společných prázdnin pro celé „velké“ středisko včetně nových oddílů, takže uvidíme, jaké se nám podaří sehnat ubytování. Každopádně bychom rádi nějaký lyžařský tábor opět uspořádali.

Jakub

Čtvrtek a pátek

Ty bohužel nebyly ani zadány, nebo o tom neexistuje zmínka...

Sobota

Jakmile jsme se ráno probudili a nasnídali, začali jsme se připravovat na odchod. Vznikly 3 skupinky. Jednu tvořili lyžaři, druhou tvořili běžkaři a 3. skupinka zůstala

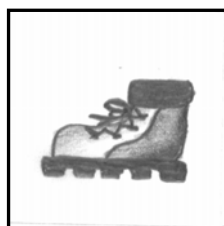

v chatě a regenerovala. Vzhledem k tomu, že mi ráno nebylo dobře, tak jsem zůstala v chatě spolu se Zubem, Kaskim, Matějem, Ondrou, Láďou a Říšou. Dopoledne se Kaski a Matěj rozhodli, že půjdou jezdit na snowboardu, já s Říšou jsme je po chvíli následovali (ale jen s Adamovou lopatou). Navštívil nás i Ondra na běžkách. Pak jsem si postavila sněhuláka, časem jsem se vrátila zpět do chaty... Tam už si Zub balil věci, protože odjížděl na hory do Rakouska. Kasan se chvíli po mě vrátil taky, jelikož odjížděl se Zubem (prý se učít). Odpoledne po 16. hodině se všichni vrátili do chaty. Začala se vařit večeře. ☺ Večer jsem si řekla, že bych se mohla naučit na snowboardu, tak jsem si půjčila Bilbův. Utvořili jsme elitní komando ve složení: Kája, Piko, Říša, Matěj (časem i Diego) a já. Jelikož jsem stála na snowboardu poprvé, tak jsem dost často padala. Samozřejmě, že se mi všichni smáli, ale také mi radili a pomáhali. A po dvou hodinách pádů a snahy už mi to celkem i šlo. Piko jezdil na lyžích a fotil mé úspěchy, Říša jezdil po jedné lyži stejně jako Diego, Matěj na snowboardu a Kája na běžkách. Kolem 22. hodiny jsme se vrátili s Kájou do chaty a nechali Pika a Říšu svému osudu (Diego a Matěj odešli už dávno). Když se vrátili i ti dva, tak si Bilbo vzal kytaru a začal hrát za doprovodu našeho zpěvu. Zábavu jsme nechaly volně plynout, až jsme se všichni pomalu rozešli spát.

Řehtačka

Neděle

O neděli toho nevíme víc, snad že se všichni snad šťastní vrátili...

Kaski, Tonda

Paintball
17.–19. 2. 2006

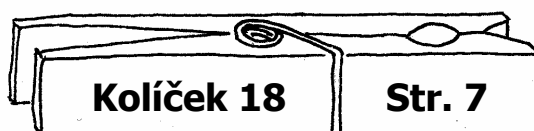
Pátek

Sraz byl v metru na Zličíně kolem 17:10. Sešlo se nás poměrně dost – K+K, pár lidí ze Stodůlek a Kája se Zubem. Jelo se autobusem ze Zličína do vesnice vzdálené asi 30 km od Prahy – Uhonic. Po krátké cestě na nás čekala silnice asi 4 km dlouhá až k chatě. Všichni kromě nás to děsně napálili a šli poměrně rychle k chatě, zatímco my (Kulan, Rasta, Tonda a Štěpán) jsme si v klidu na zastávce vyndali naše zbraně a za střídavého běhu a chůze jsme je zkoušeli. Dorazili jsme asi o 20 minut pozděje než ostatní. Pak přijeli autem Zebra s Pikem a klíčkama a my se mohli ubytovat. Dali jsme si něco k snědku, popili sme, zasmáli a šli všichni plně vyčerpaní spát.

Kaski

Sobota

Ráno jsme se probudili celkem brzy, neboť už jsme byli nedočkávi z paintballku. Pořádně jsme se napucli a začali se oblékat do „bojového“ oblečení, rozdělili jsme si masky a zbraně, ke kterým nám Piko řekl, jak se zbraněmi zacházet a vlastně vše co se

paintballu týče. Pomaličku jsme se odebírali do blízkého lesíka si tzv. zablblnout, ale v tom na nás vylítl místní občan, který začal vykládat, že se pohybujeme v CHKO, kde nemůžeme tyto věci provádět, míříme na jeho psa atd. a zavolał policii. Asi po půl hodině se dostavila policie a vyžádala si naše občanské průkazy. Všechny papíry týkající se paintballových zbraní jsme měli v pořádku, byli jsme seznámeni i se zákony. Páni policajti nám jen řekli, ať jdeme dál do lesa, a odjeli. Vlastně o nic nešlo, měli jsme jen akorát smůlu, že jsme zrovna potkali tohohle pána, který nás chtěl prostě jen otrávit.

Ale to my už jsme v lese, kde si ještě ujasníme, nějaké ty drobnosti a jdeme do boje.

Bylo to jak v opravdové bitvě, všude kolem lítají „kulky“, slyšíte řev raněných, ale vy musíte bojovat dál, všichni jsou jako jeden muž, vy krejete záda svému kamarádovi a on je kreje zase vám. Byl to nelítostný boj, každý chtěl zvítězit, ale vyhrát může jen jeden.

Čas nám utíkal jako voda a nám natolik vyhládlo, že jsme se vrátili do chaloupky, kde na nás čekal obídek, který nám připravila Zebra s Máří. Doce-la jsme si pošmákli, zapíjeli to Kofolou a ještě k tomu dávali v televizi zápas v ledním hokeji ze ZOH, mno co víc si může chlap přát :D . Mno nechali jsme si slehnout v pupiku a vrátili se zpět na bojiště. Zkoušeli jsme nové taktiky, teamy, různé druhy hry apod. Musím říct, že jsme si pěkně zablblli.

Na této akci s námi byli i dva kluci ze Stodůlek, přezdívaní kulometčící, vystříleli skoro všechny kuličky dopoledne, takže po obídku si vždycky od někoho půjčili:).

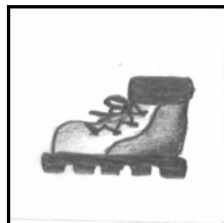
Slunce pomalu zapadalo a mi se vrátili do chaloupky, kde jsme na noc ještě něco málo smlsli, zahráli pár partií BANGU a hupsky dupsky do postele posbírat síly na další den.

Tóňa

Neděle

Štěpán by mohl tušit, proč tu nic není...

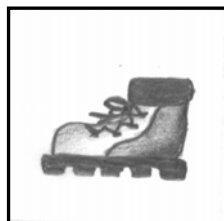
Náborová výprava

25. 2. 2006

Sešli jsme se v 8:50 před klubovnou. Pak jsme šli společně na tramvaj. Vystoupili jsme na Výstavišti a pokračovali do Planetária. Dávali Hajného Vonáska a zvířecí souhvězdí. Bylo to o hvězdách. Pak jsme se najedli. Po obědě nám Betty vyprávěla a dávala otázky o olympiádě.

A říkala, že si uděláme vlastní zvířecí olympiádu. Bylo 5 disciplín: tučňáci, zajíci, krteci, a pak ještě hadi a veverky. Po olympiádě se ještě hrálo chvíli freesbee, ale než jsme dohráli, vyhlásila Betty výsledky olympiády: 1. místo Standa a dvě druhá místa Hermiona a Vojta. Pak nám Betty rozdala medaile a bonbony, a vrátili jsme se zpět ke klubovně. Úspěchem této výpravy byl i zisk nové světlušky Klárky. Doufám, že příště přijde víc nováčků.

Vojta

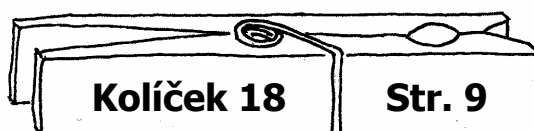

Skialpy

9.–12. 3. 2006

V půlce března jsme se se Zubem, Frogem a Frantou z turistického oddílu Radotín vydali na Velkou Fatru, abychom tu vyzkoušeli přechod na skialpinistických lyžích. Pokud někdo neví, jak takové lyže vypadají, tak lze říct, že to jsou odlehčené sjezdovky se zvláštním vázáním, které má na špičce kloub a na patě jej lze uvolnit a dokonce podepřít tak, že když stoupáte do kopce, tak noha došlapuje pouze do horizontální roviny. Při sjezdu se pak vázání zapne stejně jako u klasických sjezdovek. Také boty se používají trochu jiné. Mají sice skelet, ale při přepnutí na chůzi jsou mnohem měkčí než boty na sjezd. Poslední ale velice podstatnou součástí výbavy na skalpy jsou tulení pásy. Jedná se o pásy (ke zklamání ochránců zvířat vyráběné ze syntetických tkanin), které se na stoupání přilepí na skluznici a díky své struktuře nedovolí lyži sklouznout dozadu, ale dopředu ano. (samozřejmě bez nich se lyže klouže mnohem lépe, takže na sjezd se opět sundávají.)

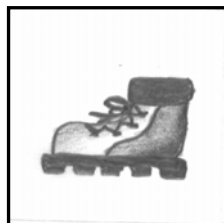
Lyže i boty jsme si půjčili v outdoorovém obchodě, a čekali jsme jen na vývoj lavinové situace. Ten byl naštěstí příznivý, takže jsme mohli opravdu vyrazit na prodloužený víkend na Slovensko. První den jsme se vyšplhali na hřeben Velké Fatry, ale počasí nám ukázalo svou drsnější tvář, a proto jsme změnilí plán a lehce ztratili výšku, abychom mohli nabrat síly v horském hotelu. Protože i ceny tu byly hotelové, dali jsme přednost přespání ve stanu. To proběhlo bez obtíží, jen ráno jsme byli trochu zasypaní. (v apsidě jsme naštěstí nechali jen skelety bez botiček a z těch šel sníh vysypat bez problémů).

Jelikož se počasí umoudřilo, pokračovali jsme v původně zamýšlené trase po hřebeni až k salaši, kterou jsme uznali za ideální místo k přespání. Protože bylo ještě brzo, vydali jsme se nalehko na krátkou procházku a den jsme zakončili sjezdem v hlubokém sněhu. Do salaše jsme museli prokopat, letošní sněhová nadílka byla opravdu bohatá. Nocleh byl tentokrát ještě komfortnější, jen ráno nás Franta trochu překvapil, když na palandě, kde jsme spali, naměřil -7°C .

V den našeho odjezdu bylo počasí samozřejmě nejkrásnější. Po snídani jsme chvíli sjížděli a vyšlapávali obzvláště hezký svah a pak jsme již vyrazili zpět. Cestou jsme potkávali mnoho dalších skialpinistů i běžkaře. Na závěrečný sjezd z hřebene jsme se rozdělili, Franta s Frogem dali přednost sjezdovce, po které jsme v pátek vydupali nahoru, zatímco my se Zubem jsme zkusili dobrodružnější variantu, která se nakonec ukázala dobrodružná až moc, a tak jsme byli rádi, když jsme se dole opět sešli a mohli jsme vydařený výlet zakončit haluškami v kolibě u parkoviště, kde na nás čekal Zubův forman.

Jakub

Cvrček, Terka

Výprava do Jaroměře **10.–12. 3. 2006**

Pátek

XXIII = II

VII

Tak touhle hádankou to všechno začalo....

...Sešli jsme se na Smíchově – K+K (Kulan, Piko, Bajt, LLSM, Zebra, Tonda), My (Gymi, Cvrček, Bobřík, Markys, Racy, Kotě, Terka, Ťap) a na Hlaváku ještě přistoupila Míla, Rybča a Šípek. Drtivá většina řešila cestou již výše zmíněnou hádanku. Jednou jsme přestupovali, ale to není důležité, zkrátka jsme dorazili do Jaroměře a úspěšně jsme našli Mílinu chaloupku. V rámci seznámení jsme začali hrát parlament (hra při který

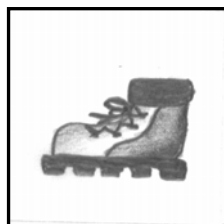
zapomenete i svoje jméno. ☺) Takže nám to moc nepomohlo ☺ . Během večera jsme si zahráli ještě pár podobných seznamovacích her díky nimž jsme se alespoň o trošku líp poznali. Čas letěl a tak jsme se všichni postupně odebrali spát.

Sobota

Po snídani jsme vyrazili na výlet. Všude bylo plno sněhu a tak nastala pravá chvíle na to se v něm vyválet. Na nejbližší louce Kulan přišel s hrou Angličani a Skoti. Největší pranice byla o mašinku. A sníh byl vážně mokřej, tak proč toho nevyužít? ☺ - Na řadu přišly ještě Mravenci a Krokodýli. Vrátili jsme se na oběd a všichni se zoufale (zbytečně) snažili usušit svoje mokré věci, který byly už předem určený k dalšímu namočení. Po obědě se hrálo na kytaru a pak se vyrazilo znovu ven, tentokrát na trochu delší procházku do Josefova. Cestou se hrálo na mašinku... Prohlídli jsem si pevnost, hřbitov, město.. Zahráli si Ufo a za hustýho sněžení a padání krup jsme se vraceli zpátky. Před večeří proběhla diskuze pod vedením Míly a Kulana a pro veliký úspěch pokračovala neřízeně i po večeří. Pak se promítaly fotky s komentářem Losa, který se nezapomněl neustále chválit ☺ Následoval Bang při kterým jsem se všichni vyvražдили a šli spát.. Jo, a ještě jsme vlastně hráli pantomimu.. ☺

Neděle

Jelikož Kofola kralovala víkendů a blížilo se velké tání sněhu, bylo potřeba postavit věž na její záchranu. Jako stavební materiál nám posloužily brčka, kolíčky a hlavně lepenka ☺ Na obědě nikdo moc nechtěl jíst – všichni měli plný žaludky Kofoly ☺ (promiň Zebro, tys jí nepila, vid'?) ☺) Balení bylo neustále oddalováno hraním na kytaru, ale nakonec jsme se přece jenom museli zvednout, uklidit a spěšně se vydat na vlak. Nevím jak ostatním, ale nám se domů nechtělo. ☺ Bylo to fajn a doufáme, že se zase někdy uvidíme ☺☺ !!!

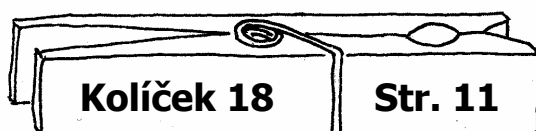

Klára

Jarní Hurá výprava 8.–19. 3. 2006

Sobota

Odjeli jsme v sobotu z Hlaváče do Chřenovic. Účast byla nevalná; jela Bětka, Štěpán, Matěj, Májka, Vojta a já. Ondra čekal na chalupě a topil abysme nepřijeli do zimy, která tam je úplně pořád. Když jsme přijeli tak jsme opravili sánky a šli jsme jezdit, protože bylo spoustu sněhu. Potom jsme šli stavět iglů v hromadě sněhu co spadla ze střechy. Nakonec to dopadlo tak, že krz tu haldu sněhu vedla chodbička, kterou se dalo prolézt a okolo bylo opevnění. Museli jsme samozřejmě vyzkoušet jestli je naše pevnost dost dobrá, takže jsme si připravili sněhové koule a vystřídali jsme se v dobývání a bránění. Večer jsme hráli Bang, když vtom si Štěpán všiml že v lese něco hoří. Zhasli jsme a dívali jsme se kde. Když jsme už ten oheň všichni viděli, dodali jsme si od-

vahy a šli jsme se tam podívat. Našli jsme hořící šíp a plášť na kterém byla hromada sušeného ovoce. Ukázalo se že ovoce se vysypalo z rohu který visel na větvi. V rohu byl dopis. Všechno jsme to odnesli do chalupy. Rozpečetili jsme dopis a přečetli jsme si ho. Ukázalo se že je pro nás od Bobra z Narnie. Psal že si po naší návštěvě zřídili tajný odboj proti čarodějnici a že už jim dokonce roste ovoce a že nám teda nějaký posílá. Pak ještě psal že jestli chceme pomoci Narnii tak že se musíme připravit na to, že tam nebude žádný leháro. Tak jsme jim odepsali, že se připravíme do tří měsíců a popřáli jsme jim hodně štěstí v odboji.

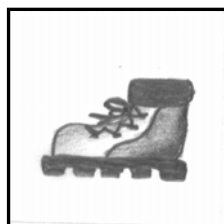
Neděle

Když jsme vstali a najedli se, tak jsme šli vyrábět sněžnice, jeden malý a jeden velký pár. Pak jsme šli vyrábět Moranu. Sehnali jsme si dva tlusté klacky, svázali jsme je dohromady. A pak jsme jí z hadrů udělali oblečení a nacpali jsme do ní noviny. Vypadala vážně světově. Potom jsme jí vynesli, aby nebyla pořád zima. Napůl jsme vymysleli a napůl jsme převzali básničku:

Smrt chodí po vsi,
má dlouhý fousy,
nemůže už choditi,
musíme jí nositi,
hodíme jí do řeky,
a ona uplave!

Což je naprosto geniální, protože absence rýmu zdůrazní tu pointu.

Na mostě byla zapálena a hozena do řeky. Když jsme se ujistili že určitě uplavala, tak jsme se odebrali k chatě. Musím potvrdit, že se okamžitě oteplilo. Sice ne nijak ohromně, ale přece jenom. No a potom jsme si zabalili a museli jsme odjet.

Lord Los Sob Mlč, Bilbo, Zub, Kulan, Kája

Velikonoce na Valašsku

12.–17. 4. 2006

Středa

Na hlavním nádraží se nás v tu středu sešlo jen pár odvážných. Konkrétně Piko, Los a já. Zdálo by se, že to není moc slavný výsledek, ale měli jsme potvrzené informace, že sraz a i vlak těsně nestíhá Zub. Nastoupili jsme do sympatického EC na Ostravu a se zatajeným dechem čekali, jestli to Zub stihne. Stihl, s rezervou dobrých dvaceti vteřin – a to si prý ještě minutu kupoval bagetu v bufetu.

Cestou jsme se bavili o všem, a když jsme všechno probrali, usnuli jsme. Probudili jsme se před Ostravou, kde jsme si koupili na nádraží zmrzlinu a šli na další vlak, směrem na Frýdlant nad Ostravicí. Ve vlaku nám dělali společnost ostravští fanoušci Ba-

Str. 12

Kolíček 18

níku, kteří měli nejen kratke zobaky, ale také pozoruhodnou slovní zásobu. K žádným větším incidentům nedošlo a nakonec jsme i stihli vystoupit do tmy, ve které jsme tušili Frýdlant. Byl tam.

Než jsme se stihli rozkoukat a přejít k nástupišti, ujel nějaký motorák pryč, ale pak jsme zjistili, že na trati do cíle – Ostravice – je stejně výluka, a za rohem nás čekal připravený autobus Českých drah. V Ostravici jsme po chvílce našli rozcestník a první sněhovou závěj. Bylo kolem desáté. Vyrazili jsme po červené směrem na Lysou horu, značka šla nejdřív po silnici kolem domů a stále do kopce, další kilometry už byla silnička ztracená ve tmě okolních lesů a po další půlhodině se změnila v polní cestu. Když jsme došli už skoro ve tmě ke studánce, zahlédli jsme napravo od cesty chalupu. Prozkoumali jsme ji a zjistili, že se nám v okolním sněhu moc nechce stavět stany a že bychom raději trochu squatovali. Chalupa měla cosi jako verandu, tak jsme se tam vešli, i když na losy na kraji asi v noci foukalo. Ale po dlouhém dni jsme usnuli rychle.

Bilbo

Čtvrtek

Ráno jsme dlouho nemohli vstát, protože byla stále tma a chladno, nakonec jsme to ale v jednu odpoledne vzdali, protože to vypadalo, že víc den už nebude. Tak jsme

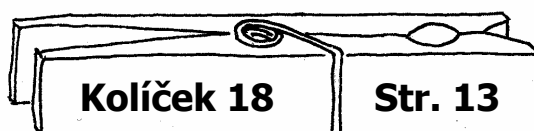

Bachař Kulan...

něco posnídali, zabalili a vyrazili na cestu vstříc Lysé hoře, byly to jen asi čtyři kilometry, a tak jsme to docela v pohodě během asi dvou hodin ušli. Cestou i občas vysvitlo slunko. Do hospody na vrcholu jsme dorazili asi v půl páté a byli jsme tam asi do půl sedmé. Když jsme se vydali na cestu dolů, už se skoro smrákalo, a to jsme měli naplánováno ještě asi 12 km. Ale z kopce se šlo docela rychle, i když se sníh bořil a některým

začaly vlhnout nohy. Když se setmělo, byli jsme někde za Visalajema, u cesty byla taková dvojsamota, tak jsme tam zkoušeli hledat přístřeší, protože stanovat na sněhu se nám zase nechtělo. Byl tam skoro rozpadlej seníkodřevník, a ten se nám nelíbil, tak jsme šli dál asi tři km na Bílý Kříž. Byli to docela namáhavé kilometry, a tak jsme na Kříž dorazili docela grogy, někdy kolem desáté. Hospoda už zavírala a to byla škoda. Ale co se týče ubytování to tam bylo super. Našli jsme docela luxusní opuštěnou budovu se střechou a stěnami a ani v ní nebyl moc bordel (zatím). Pak jsme večer ještě snědli nějakou polévku a uložili se v našem skvótu ke spánku.

Zub

Pátek

Když jsme se ještě kolem poledne všichni váleli ve spacácích a byli šťastní, že náš skvot ještě stále stojí po Zubově testu inteligence, jehož příčinou jsme málem chalupu spálili, začínali jsme tušit, že je před námi náročný den. Po tom, co jsem se snažil asi hodinu sušit goráče na vařiči (neúspěšně), jsme se nakonec zvedli a vyrazili na cestu. První úsek, který by se dal nazvat rozcvičkou, byl dlouhý asi 250 metrů, kde byla hospoda. Před námi byl těžký úkol, zvládnout snídani a oběd najednou. Lád'a se Zubem se tohoto úkolu zhostili velmi zodpovědně, objednali si jídla, která zněla nejvíc nebezpečně, např. polévku „smrdlavku“.

Před námi byl náročný úkol, věděli jsme, že Kája s Frogem táboří asi 10 km cesty před námi a že Kulan, Bětka a Brčko jsou na cestě ve vlaku a že večer budou na Bumbálce, od nás nyní vzdálené asi 25km, možná i víc. Když jsme kolem druhé odpolední vyrazili konečně na cestu, Kája s Frogem nám akorát psali, že vyráží naproti třetí skupině. Naše cesta vedla ještě asi kilometr po silnici, ale pak nemilosrdně zabočila někam do závějí, kde jsme se všichni pěkně propadali. Cesta byla náročná, suchou botu neměl nikdo a sluníčko s námi hrálo na schovávanou a vyhrávalo. Občas z nebe spadlo i pár kapek. Přibližně v šest hodin večer jsme dorazili na místo, kde kempovali Frog s Kájou. Moc jsme se nezdržovali a šli dál. Začalo se stmívat a sledovat v bílých polích značku začalo být náročnější stejně jako hledat cestu, kde by se člověk co nejméně propadal. Nakonec jsme někdy kolem 22 hodiny dorazili na Bumbálku. Vzhledem k tomu, že jsme se cítili hladoví a ještě nás čekalo pár kilometrů po silnici, rychle jsme vyhledali nějakou ještě otevřenou hospodu a dali si něco rychlého teplého do žaludku. Závěrečných několik kilometrů bylo docela rychlý, po silnice se šlo lehce, až nepřijemně moc. Alespoň nám to umožnilo rychle někdy kolem půlnoci nalézt naše dvě další skupiny, přivítat se s nimi v bílém pekle, postavit stany a jít na kutě.

LLSM

Sobota

Dnešní ráno jsme pojali odpočinkově, vstávání jsme (kromě Žab) nehrotili. Na snídaňooběd dokonce někteří z nás zašli do místního Valašského šenku, na místní specialitu guláš v kotlíku. Sice jsme vyráželi trochu později, ale alespoň nám stihly uschnout na poledním slunku stany. Cesta začínala prudce do kopce. Chvilími jsme šli po značce, chvilími po hraničních patnících. Sněhu bylo po kolena, ale občas (hlavně Piko to prý umí) se dalo jít po stylu Legolase z Pána Prstenů. Když jsme pak narazili na silnici, dlouho

jsme neváhalí, jestli půjdeme zkratkou po ní, nebo okružní „vyhlídkovou“ cestou přes hřebeny... Po několika kilometrech nás silnička zavedla do vesnice, kde měli krásný rozestavený dům, někteří znalci hned poznamenali, že by to byl perfektní squat. Protože bylo ale ještě docela brzy, rozhodli jsme se že půjdeme o kousek dál, po sjezdovce nahoru zpět na turistickou cestu. Nahoře byla horní stanice vleku, vlek už nevlekoval, ale alespoň tam byla krásná prolézačka. Protože jsme se špatně dohodli, kde budeme tuhle noc kempovat, dopadlo to tak že jsme se rozdělili na Froga, Zuba, Bětku a mně, kteří se rozhodli že budeme kempovat ještě asi o 1,5 km dál na vrcholku. Zbytek zůstal kempit u lanovky. Nevím přesně, co tropili oni, každopádně my jsme si udělali oheň a pěkně si užili jídlo – polévku, klobásy a čaj a večer pak ještě trochu doutnání...

Kája

Neděle

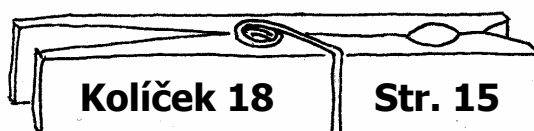
My, co jsme zůstali kempit pod vlekem, jsme vstávali asi kolem desáté, no skoro jedenácté. Vzhledem k našemu obrovskému spěchu, jsme dali snídani hezky na ranním/poledním sluníčku pěkně ve spacácích. Potom jsme se sbalili a vyrazili dohnat skupinu, co si udělala předchozí den náskok a spala na vrcholu Velkého Javorníku. Ty už byli celí naspeedovaní, takže jenom popadli batohy a hned jsme společně vyrazili dál. Cesta byla podobná jako v předchozích dnech, sníh, mokro, prostě super... Na oběd jsme se pro změnu stavili v hospůdce, kde to vypadalo, že Zub dá tak 4 chody, ale nakonec jsme ho donutili spokojit se jen se dvěma. Potom jsme pokračovali dál, těsně před stmíváním jsme začali klesat zpět k civilizaci. Protože jsem šli lesem a už byla tma, ztratili jsme značku a museli trochu improvizovat. Po cestě jsme se s Kulanem stali oběťmi dobře nastražené pasti, hlubokou louží pod sněhem (ne že by to nějak zvýšilo vlhkost v mých botech, sto procent jako sto procent). Nakonec jsme dorazili až k údolí Vranče, kde jsme na jedné louce zakempili a postavili stany. A šli spát...

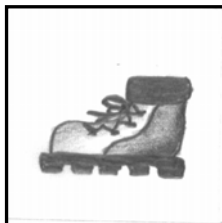
LLSM

Pondělí

Ráno nás přivítal déšť a chmurné počasí, což mělo za následek úpadek morálky i počtu členů koledovací skupinky. Piko s Losem se rozhodli zůstat ve stanu, ostatní se odmítli pustit do zachovávání tradice již večer předtím. Tak jsme se s Zubem chopili našich pomlázek a vydali jsme se směrem k vesnici. Měli jsme v plánu prokoledovat se až k nádraží, kde jsme měli v jedenáct sraz s ostatními povaleči. Průběh koledování nebyl nijak dramatický, zjistili jsme, že místní koledníci nekoledují vrbovými pomlázkami, ale jalovcovými větvemi. Také jsme se dostali až k domu plnému plastových kýblů, odpadků a jiných zbytečností. V domě v prvním patře na seně ležel místní obyvatel, který na nás nepřetržitě chrlil proud svých historek, životních zkušeností a názorů, většinou týkajících se komunistů. Ještě dobré podotknout, že dotyčný spal na třech sovětských vlajkách a i výzdoba zbytku jeho stavení stála za to, z velké části připomínala komunistickou éru. Poté, co jsme se konečně rozhodli odejít, jsme došli na nádraží. Tam za mnou se Zubem přišli i ostatní. Poté jsme odjeli vlakem do Vsetína, kde jsme přestoupili na rychlík do Prahy. Dokázali jsme naplnit odpadkový koš v kupé tak, že více než přetékal, odradili jsme několik spolucestujících smradem a dojeli šťastně až do Prahy.

Kulan

Roverský závod

28. 4.–1. 5. 2006

Pátek

Až příliš rychle se přiblížil pátek 28. 4., což znamenalo odjezd na první roverský závod... Ráda bych zdůraznila slovo první. Nevím jak ostatní, ale já o této akci věděla jen docela málo. Vlastně jen to, že se půjde po skupinkách (3–4 lidi) sto kilometrů. Asi bylo dobře, jak málo jsem toho věděla, páč jinak bych si to pořádně rozmyslela....(:

Ale teď jak to bylo....

Sešli jsme se (Kotě, Ríša, Bajt, Cvrček, Kulan a LLSM) na Andělu a zamířili na Hlavák. Až na malé překážky jsme dorazili do vlaku a zabydleli se v chodbičce u WC. Cesta byla dlouhá, přestupovali jsme celkem třikrát.

Cestou nás potkala jedna zuřivá průvodčí, která vůbec neoceníla naši snahu pomáhat ostatním, aby mohli vystupovat a neustále přibouchávala dveře Ríšovi před nosem...

V druhém vlaku si Kulan (jako ostatní) hodil batoh nahoru nad sedačky. Po chvíli z něj začala téct voda na lidi pod ním. Sundal ho, něco pošteloval a dal ho opět nahoru, nad jinou pani, co seděla naproti. Pak už jen všichni čekali a sledovali až na ní začne kapat....

Poslední přestup byl tak rychlej, že ani nevím, kde to bylo. Každopádně jsme dorazili spolu s dalšími skupinkami na smluvené místo a čekali....

Přišel pro nás Šípek a zavedl nás do nedaleké Sluneční zátoky, kde už čekali ostatní z Mraku a začali vysvětlovat pravidla... Proběhla kontrola povinné výbavy, pak každý závodník dostal tričko s logem závodu....a pak...už začal ten dlouho očekávaný závod.

Aby všichni nevyrazili spolu, byla na začátku hra... Obě naše družstva (Kotě, Kulan, Bajt a Cvrček, Ríša, LLSM) vyrazila ve stejnou dobu... a tak jsme šli spolu... až do noci, kdy to vypadalo, že Kotěte družstvo bude pokračovat celou noc, zatímco druhé využije příležitosti a uloží se ke spánku v teple a suchu. Nakonec jsme to tam zalomily obě družstva...a spokojeně šli spát....

Kotě a Cvrček

Sobota

Ráno bylo trošičku kritické, protože jsme vstávali někdy kolem sedmé. Nicméně jinak to nešlo, takže následovalo balení a odchod ještě předtím než se vůbec mohl kdokoli jiný vzbudit :).

Asi po hodině jsme narazili na takovou jednu posázavskou hospůdku přímo na břehu. Bylo tam moc pěkně a uvnitř určitě bylo i teplo. Dokonce na nás hospodský volal ať si jdeme dát pivo nebo grog, ale my museli pokračovat, takže jsme tuto nabídku odmítli a šli dál.

Posléze jsme dorazily na první stanoviště kde byla Rybča a Bilbo. Bilbo samozřejmě spal a přestože jsme se o to velice snažili, tak za celou tu dobu nevyšel ze stanu. Překážkou ke zdolání byla provazová lávka nad takovou bažinkou.. Naštěstí jsme si s ní všichni poradili a dostali obálku. Já jsem neodolal a obálku otevřel. Byl tam „BIG SHOCK energy drink“ a taky vzkaz, že od teď nesmíme hodinu používat pravou ruku. No co se dalo dělat. Cvrček s Losem a Ríšou už takovou chybu neudělali, ale stejně je to časem čekalo.

Další stanoviště nás čekalo někdy kolem čtvrté odpoledne na druhém břehu Sázavy o moc a moc kilometrů dál. Čekal tam na nás Koumák s Martinem. Úkolem bylo vylovit z vody plastovou bedýnku. V určení polohy nám měli pomoci tři rovnice, podle kterých bychom určili souřadnice od břehu. No já sem si ještě pamatoval, že takovéhle typy příkladů, ale jejich řešení se mi dávno z hlavy vykourilo, Kulan na tom nebyl o moc líp a Kotě jakbysmet. Ani nevím, jestli se to podařilo vyřešit Ríšovi s Losem,

Náš nejlepší team

ale myslím, že ne. (poznámka LLSM: A myslíš špatně, matka je moje 2. mateřština ☺) Kulan si odvážně oblékl plavky a šel hledat. Náhodou našel docela rychle, ale když začalo pršet, tak rozhodně radost neměl. Potom co lovil i Ríša, tak jsme se zase zapakovali a šli dál. Cestou přes město jsme se zastavili v hospodě na čaj a tak podobně, strávili tam asi hodinu, rozmrzly a zase šli dál.

Cestou jsme potkali v lese osamocenou chatu kde na nás z každého okna mávaly evidentně velice spokojení obyvatelé o trochu starší než mi a stále na nás křičeli „podte kalit!“. Naneštěstí náš soutěžní duch převládl a my se ani nezastavili a naprosto diletantsky šli dál. Také jsme toho pak celý zbytek dne litovali, ale už bylo pozdě se vrátit, i když oni tam možná „kalí“ dodnes.

Už asi tak od poledne sem pociťoval, že nemám úplně v pořádku jednu nohu, ale postupně se to začalo zhoršovat, až sem kulhal a dost nestíhal. Za tmy pozdě v noci se nám podařilo dorazit ke třetímu stanovišti, kde byl Šípek a měl pro nás přísně anti-dietní úkol. Každý byl zvážen a podle toho dostal porci chleba. Já měl 60 kilo, takže jsem dostal 600g chleba, což pro představu je půlka velké Šumavy. K tomu jsme dostali ještě sůl a vodu. Ze stanoviště jsme nesměli odejít dokud to nesníme. Což nám trochu usnadnilo rozhodování a utábořili jsme se přímo tam na stanovišti. Los s Ríšou a Cvrčkem nechali stan u Martina, takže museli spát pod ponchama. To naše skupinka si nesla stan, takže si ho, až na úděsný Kotěcí smích, který zněl spíš jako kejhaní, pořádně užila. A pak už jsme všichni usnuli.

Bajt

Neděle

Probudili jsme se stále ještě na Šípkově stanovišti s chlebem, venku pršelo, což přimělo ty co spali venku bez stanu (Los, Cvrček a Ríša) k rychlému vstávání. Nasoukali jsme tedy do sebe zbytky chlebů, zanechali Bajta ve stanu svému osudu a odebrali jsme se k dalšímu stanovišti bez něj. Nejdříve sice celkem slušně pršelo, ale později dokonce začalo svítit slunce. Bylo nám sice ještě docela dlouho mírně špatně po tom chlebu, ale nakonec jsme se zastavili na jedné autobusové zastávce, vytáhli z ní lavičky na slunce, trochu pojedli a pokořili jsme luštěndy. Zjistili jsme, že cíl je celkem daleko, ale nic co by nás odradilo. Během luštění se mezi námi neustále motal nějaký přítulný vesnický pes a také nás čas od času ohodily projíždějící auta vodou z kaluže. Nakonec jsme se odhodlali k další cestě, k železniční zastávce poblíž Sázavy. Od zastávky byl už jenom kousíček k dalšímu stanovišti, které bylo, pro změnu, u řeky. Úkolem bylo obeplout nějakým způsobem červenou sklenici, která visela z mostu nad řekou, to celé s zapálenou svíčkou. Do vody se nám moc nechtělo, ale bohužel jiný rozumný způsob na obeplutí nás nenapadl. Nejdříve se Los pokusil přeplavat se svíčkou v ešusu, ale do ešusu mu natekla voda a tak se musel vrátit. Mě napadlo svíčky dát do ešusu a připevnit ešus na nafukovací kruh. Plavání nebylo nic příjemného, protože voda byla ledová, proti proudu se plavalo špatně a mírně mě znervózňovala pára z mé pusy, jak byl vzduch studený. Nicméně, hlavně že konstrukce vydržela náporu vln a tak se mi podařilo obeplout sklenici a vrátit se zpět na břeh. Los byl zanedlouho podobně úspěšný a tak jsme se snažili uschnout u ohně a rychle odejít. Ještě se zmíním o naší trestné akci, kdy jsme z mostu trochu zlili vodou organizátory, za to, jak jsou škodolibí. Pak jsme již konečně odešli do města Sázava. Mírně jsme nabrali síly v místní restauraci a poté jsme se opět vydali na další cestu, směrem k vesnici na V s podivným jménem. Cestou jsme si užili oba energetické šoky a dorazili do zmíněné vesnice kolem desáté večer. Ukázalo se, že nebude tak lehké najít chatu, kam jsme měli dojít, a to ani s pomocí místních obyvatel, občerstvujících se v hospodě. Ukázali jsme jim fotku chaty, ale i tak se dlouze dohadovali kde by chata mohla být a kde ne, tak že nás vyslali k jiné hospodě, kde by mohli vědět něco víc tamější štamgasti. Doběhli jsme s Losem do té hospody, pan hospodský rychle věděl, kde hledat, a s pomocí jiného místního hospodského návštěvníka se nám podařilo chatu najít. Došli jsme pro ostatní a společně se konečně dostali až k vytouženému cíli. Tam jsme otevřeli cílovou obálku a vešli do chaty, kde jsme se setkali s některými dříve dorazivšími účastníky, s Bajtem a také s organizátory. Chvilí jsme pobýli v chatě a pak už pomalu dlouhý den skončil.

Kulan

Pondělí

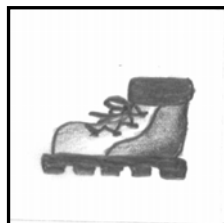
Ráno nás vzbudili s tím, že za chvíli bude snídaně. Už sem se chystal pokusit se postavit na zbytky nohou, ale dozvěděli jsme se, že jsou chleby s marmeládou a protože většina z nás už nemohl chleba vůbec ani cejtit, měla snídaně poměrně malou účast. Potom následoval už nástup, ze kterého jsme vyrazili hluboko do lesů poblíž našeho squatu a tam jsme dostali dotazníky se spoustou otázek k závodu, třeba kdy jsme se

cejtili během závodu nejhůř, nebo co nás nejvíc rozesmálo, jestli nám pomohla obálka proti trudomyslnosti apod.

Postupně jsme se vraceli zpátky k chatě kde na nás čekalo čisté plátno k poskvrnění našimi dojmy. Když se všichni umělecky vyřídili, nastal největší okamžik dne byl odhalen sud s kofolou, mezitím ještě probíhalo vyhlašování výsledků ve všech možných kategoriích. Naše spojená družina dorazila nakonec jako třetí. Následovala obrovská hostina, stoly se prohýbaly pod tíhou pochoutek z celého světa, chyběly akorát klobásy které nechala Banda jako poselství pro naši skupinu na zastávce ve Vlkančicích, ty pokud samy neodešly, tak tam hnijí dodnes. S touto myšlenkou jsme se urputně plnili jídlem a napájeli Kofolou. K tomu všemu nám hrálo japonské Ska, svítilo sluníčko a na brance se sušil losův koupací úbor. Jako první odpochovali rázným vojenským krokem vítězové, potom co se shodli, že to už asi fakt nenajdou a že Klára je zabije a už jim nikdy nic nepučí. My ostatní jsme zůstali o něco déle a užívali si pohostinství a toho, že už nikam nemusíme chodit. Nakonec jsme se sebrali sbalili a odešli na zastávku autobusu. Z ní jsme sledovali marné pokusy místního psa-zabijáka o překonání branky, když už jsme byli připraveni mu pomoci a přes branku ho trochu popostrčit, přece se mu to povedlo a navíc už přijížděl autobus do Prahy, takže jsme nastoupili a odjeli. Dál jsme pak pokračovali metrem, kde se nám podařilo chvíli udržet dveře tak, aby se neotvíraly, ale nakonec přece jenom zvítězil stroj nad lidskou silou. Na Andělu na nás pak plně dolehla tíha loučení, Los se dokonce pokusil zastavit odjíždějící metro, aby mohl ještě naposled spatřit známé tváře. Pan průvodčí byl ale naproste necitelný a metro zastavil a vypadalo to, že už se chystá něco podotknout a tak sme se radši urychleně odebrali domů.

Ríša

Zebra

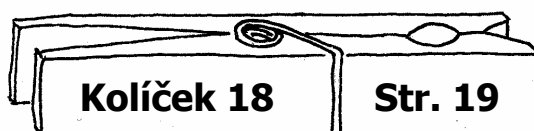
Brigáda v Jeseníkách

5.–8. 5. 2006

Pátek

V pátek jsme se sešli na Hlavním nádraží v počtu sedmi (já, Kája, Piko, Tonda, Zub, Petr a Los). Přišlo nás míň, než se očekávalo a tak jsme byli trochu zklamáni, ale i přesto vyrazili do vlaku směr Zábřeh. Cesta vlakem proběhla bez větších problémů, takže ani nestojí za to, abych se o tom nějak více zmiňovala. Vystupovali jsme ve Velkých Losinách, odkud jsme šli kousek pěšky a pak pro nás přijel odvoz a odvezl až do Avaru. Když jsme vystoupili z aut, tak nás vřele přivítal Pavel a řekl nám, ať se s nim jdeme koukat na jeho novou plazmovou TV, což stálo opravdu za to☺. Koukali jsme se do noci na nějaký film (už přesně nevím, co to bylo), a pak se odebrali nahoru spát.

Sobota

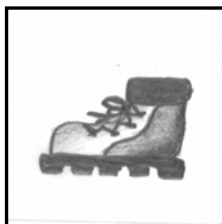
Dnes jsme se probudili tak kolem deváté a šli se nasnídat. Po snídani jsme vyrazili (já, Piko a Tonda) sbírat kameny na louku, zbytek odjel do lesa tahat dřevo.

Po dvou až třech hodinách jsme se připojili ke skupince v lese a tahali taky dřevo. Potom jsme si rozdělali oheň a pekli vuřty. Pěkně se nám tam odpočívalo tak dvě hodinky, ale nejdnou přijel zase pan Šťastný, a museli jsme pokračovat v práci. Byla pořád stejná – tahat haluze na jednu hromadu a nakládat na valník větší polena. Valník se pomalu plnil, ale nevypadalo to, že bychom se měli vracet. Tak jsme tam zůstali až do sedmi (nebo osmi, přesně si to nepamatuju) a potom nás konečně „naložil“ na valník a jelo se do Avaru. Naštěstí pro mě, Pika a Káju jsme jeli autem, takže jsme nemuseli vykládat dřevo. Jakmile jsme dorazili, vrhli jsme se do sprchy, což byla nesmírná úleva ☺. Po večeři jsme sledovali nějaký film na nové plazmové televizi. Potom už se šlo spát.

Zebra

Neděle a pondělí

Asi nikdo z vás nečeká, že by se dělo něco světoborného, ale pokud aspoň trochu pochybujete, zeptejte se Tóni, který dluží tyto reporty...

Zouvací
19.–21. 5. 2006

Michal

Pátek

Divadelní scénka

Odpoledne dne 19. 5. jsme přišli na Smíchov k autobusové zastávce. Museli jsme čekat, až přijdou vedoucí. Až vedoucí přišli, tak jsme naložili kufry do autobusu, který na nás čekal, ale byl tak strašně narvaný, tak někteří z nás museli stát. Cesta byla dlouhá a v autobusu bylo vedro. Asi po hodině jsme zastavili u nějaké zastávky a u té zastávky řidič zjistil, že mu teče olej, takže jsme museli čekat na náhradní autobus.

Přijel asi za deset minut, tak jsme do něj dali kufry a on nás dovezl k další zastávce, která byla nejbliž Plackově chatě. Tak jsme šli asi půl kilometru a nakonec stáli před Plackovou chatou. Vypadala jako ze středověku. Bětka otevřela bránu. Byli jsme na zahradě, která byla celkem velká a plná sedmikrásek. Potom Bětka otevřela dveře od chaty a mi jsme si dali krosny do obývacího pokoje. Nikdo si nevybaloval oblečení,

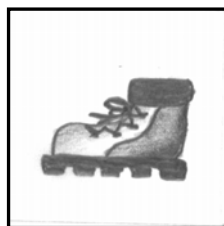
všichni jen spacák. Najednou Ondra řekl: „Nechcete si zahrát na schovávanou?“ A Vojta odpověděl „Jasně“, tak jsme začali hrát. Hráli jsme, ale najednou na Hermionu začala volat nějaká holka. Hermiona jí vůbec neznala, ale stejně k ní šla. Já, Vojta a Tonda jsme je špehovali. Ale nás všech si všimla, tak jsme si s ní začali povídat a potom jsme se s ní skamarádili. Zjistili jsme, že se jmenuje Sára. Sáře se celkem líbila moje věštění, potom jí bavilo dělat s Hermionou takový blivajs. Najednou na nás Ondra zavolal: „Pojďte sem, prosím“, tak jsme se se Sárou rozloučili a šli jsme za Ondrou do chaty. Jen co jsme přišli, tak nám Bětka řekla: „Posaďte se“ a tak jsme udělali to co nám říká, potom k nám přišel Ondra a říkal nám, co se bude dít, co budeme hrát a že příští den přijdou skauti. Potom jsme si ještě hráli se Sárou na zahradě. Ale najednou na Sáru zavolala její máma: „Pojď domů“. Tak jí Sára poslechla a šla domů. Když odešla, tak jsme si ještě hráli. Ale ještě než Sára odešla, tak jsme pomohli Ondrovi oškrábat brambory, pak už šla Sára domů. Potom jsme se navečeřeli. Byli brambory s vajíčkem. Pak jsme si zahráli BANG!, vyhrál Vojta a Bětka a třetí byl Tonda a čtvrtý byl Michal a pátý byl Ondra. Až jsme dohráli, tak nám Bětka přečetla pohádku a pak jsme šli spát.

Sobota

Ráno jsme se probudili. Všichni kromě mě. Vojta naplánoval, abychom naplánovali rozcvičku (všichni kromě mě, protože jsem byl ve spacáku). Až to Vojta zorganizoval, tak jsme začali všichni cvičit (všichni kromě mě). Až docvičili, tak jsem konečně vstal. Ale než jsem stačil něco udělat, řekl Ondra: „Pojďte udělat snídani, prosím“, tak jsme udělali snídani tak jak si Ondra přál. Udělali jsme chleby se sýrem nebo marmeládou a Vojta udělal speciální sušenky. Až jsme se nasnídali, tak jsme měli připravit divadlo pro skauty, tak jsme připravovali. A takovéto měl každý z nás role: Vojta – Aragorn, Hermiona – Arwen, já (Michal) – Gandalf a skřet, Tonda – skřet a pomocník. Pak přišli skauti a my jsme jim to zahráli a celkem se jim to líbilo.

Michal

Osudy skautů a další společné osudy zde nejsou chybou LLSM, který nikomu neza-
dal další zápis.

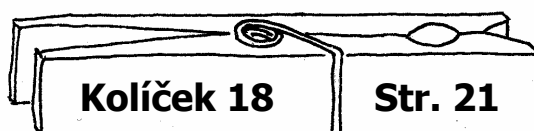

B5A
26.–28. 5. 2006

Tóna

Pátek

Jako každý rok tak i tento jsme se účastnili bitvy („dřevárny“) pořádané nedaleko Máchova jezera. Sraz byl jako vždy na Hlavním nádraží, odkud jsme spolu s dalšími bojovníky odjízďeli speciálním vláčkem, směr Doksy.

Po příjezdu do Doks začalo mírně poprchávat, a nepřestalo až do večera. U „vchodu“ na louku jsme si zakoupili lístky, bez kterých by nebylo možno se registrovat. Po té následovala jaká si rutina – najít místo pro táboření, schválit zbraně a zaregistrovat se. Všechno probíhala v pořádku až na registraci, neboť jsem nestihl nás v čas nepřihlásit na internetu a teď jsme vlastně nebyli v žádné armádě, ale vše nakonec dobře dopadlo a my byli přidáni do armády Elfů. A teď šupky dupky spát a nabrat sil na další den.

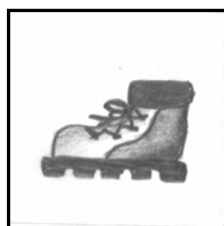
Ráno nás z teplíčka stanu do venkovního sychravého počasí vytáhl zvuk sirény a hlas z lampiónu označující budíček. Rychle se ustrojil do kostýmů připravit zbraně, a jít na slavnostní nástup všech armád. Zde jako vždy proběhlo zopakování těch nejdůležitějších pravidel tykajících se boje, přečetl se úryvek z Hobita a pak za jemného mrhnutí následoval odchod do měst jednotlivých armád.

Dva dny trvaly neúprosné a kruté boje, dva dny se naše armáda snažila pod vedením zkušených velitelů zničit „zlo“, ale marně. Černá armáda, získala většinu „Drakova“ pokladu, splnila více úkolů, tím pádem v závěrečné bitvě měli více životů.

Armády se rozestavily na louce proti sobě, my elfi na pravém křídle jsme dostali za úkol zůstat na živu co nejdéle a bránit nepříteli v postupu, a levé křídlo je pak oběhne a tak je skřípneme do kleští. Plán to byl hezký, ale to by proti elfům nesměla být družina žoldáku s 12 životy, když my elfové měli jen 4, asi si všichni dokážete představit, jak to nakonec dopadlo. Armáda zla nás s velkou přesilou porazila a tím pádem vyhrála i letošní bitvu.

Pak přišla závěrečná ceremonie, byl předán putovní meč armádám zla a přišlo na řadu balení.

Uklidili jsme po sobě odpadky, rozloučili se s organizátory a už jsme utíkali na vlak do Doks který nás odvezl domů. :)

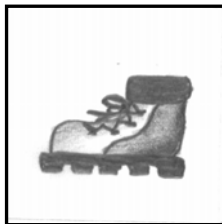
Johny

Zkušební voda

7. 6. 2006

Nakonec jsme se sešli v překvapivě velkém počtu – „celých osmnáct kusů“ – a k tomu ve složení takřka ideálním: od „vodně prozatím nesmělých“ až po rozené kormidelníky! Někteří byli dokonce tak profi, že si chtěli vyzkoušet eskymáka, ovšem trochu pozapomněli, že jsou v kánoji a nikoli v kajaku... Všem přítomným – snad kromě posádky Piko+Motla – se tento vydařený kaskadérský kousek moc líbil a je tedy s napětím očekáváno, zdali ho někdo předčí na Otavě :)

Tábor – záchranná akce Vozka

6.–8. 7. 2006

Ve středu, zrovna když jsme byli uprostřed vodní bitvy, k nám přiběhl dryádí posel, pronásledovaný na sta vlkodlaky. Štěpán nás svým troubením svolal do protiútoků. Bili jsme se tak chrabře, že na nás oschlo všechno oblečení. Vlkodlaci se naší zásluhou dokonce umyli, díky jednomu velice chytrému a skromnému člověku, kterého napadl úžasný nápad, že je polije. Tento člověk zde sice (pro svou nezměrnou skromnost) nechtěl být jmenován, ale já vám to stejně prozradím, jmenuje se Klára. Pak jsme se stáhli za palisádu, abychom vyzkoušeli, zde je funkční. Zbylých pár vlkodlaků se pobilo mezi sebou. Na tomto místě musím zdůraznit, že nás bylo v táboře jenom asi dvacet, zato samí stateční, chrabří a zkušení bojovníci, kteří takto dokázali porazit téměř šestinásobnou přesilu. Posel nám vyřídil, že musíme za tři dny dojít na daleký kopec Vozka hluboko za nepřátelskou linií a odtamtud eskortovat dva agenty Norberta a Dobertu.

Ve čtvrtek ráno jsme si v cukuletu zabalili nejnnutnější věci. Plné elánu a nadšení jsme vyrazili směr Pekařov a tam jsme se posilili skvělým chlebem. Potom jsme energicky vyrazili dál. Došli jsme až ke krásnému tábořišti. Tam jsme si postavili naše skvělé pevné stany. Ti nejdrsnější spali pod širákem a batohy dali pod stan. Bohové nám přáli, protože chrabří bojovníci jsou vždy v přízni bohů, a proto nám počasí přálo. Přes noc k nám ale přišli záškodníci a zbořili nám dva stany. Někteří lidé také nemohli vylézt ze svých Zlých Blbých Spacáků, které se od ZCHS liší tím, že své oběti povalí, zabalí a chtějí vás sežrat, ale omylem uspí i samy sebe. Založili jsme Ligu pro zrovnoprávnění ZBS, protože jsme chtěli dlouho spát, ale překonali jsme se a doběhli jsme pod vysokánský a strmý kopec. Bylo to unavující, ale přesto ti nejvytrvalejší ještě ušli velikou dálku, abychom zachránili konvoj před jistou smrtí žízni, která nás již dlouho sužovala. Po dosažení mety Studánka jsme se jali natočit životodárnou vodu. U pramene leželo mnoho vzkazů a jedna úctenka. Nejzajímavější zpráva zněla: jsme tři poutníci a přežili jsme, hledáme klid pro naše zkažené duše. Prosíme všechny zkažené duše, aby se z nich staly veverky.

Když jsme se vrátili s životně důležitou vodou, pojedli jsme každý skývu chleba. Odhodláni jsme se vydali na naši nejdůležitější metu. Ta, jsme dorazili tak rychle, že jsme si ani nevšimli jak. Na Vozkovi jsme se svými orlími zraky rozhlédli po okolí, ale agenty jsme nespátřili. Když jsme důkladně a v bojové pohotovosti prohledali místo, objevili jsme lávku poničenou lítým bojem, vzkaz od Doberty a vlkodlačí stopy. Bystrým úsudkem jsme došli k závěru, že se stalo něco hrozného a že agenti byli prozrazeni, přepadeni a Norbert byl zabit. Také tam stálo, že se nemůžeme potkat s Dobertou na Vozkovi a že nás na cestě dostihne.

Osušivše slzy jsme se vydali dál. Morálka byla těmi zlými zprávami sice zkažena, ale museli jsme sebrat všechny síly, abychom kus cesty urazili. K večeři jsme si uvařili

výživnou polévku. Většina z nás spala pod širákem, protože jsme neměli morál stavět stany. Když jsme se probrali, byla už agentka Doberta u nás. Vstali jsme brzo, za vteřinku jsme byli připraveni vyrazit. Agentka nám řekla, že nás pravděpodobně budou sledovat špehové samozvané královny. Museli jsme jít co nejrychleji, ale vody bylo málo a slunce pražilo. Než jsme došli do Horních Losin, kde jsme měli doplnit zásoby vodní, a odkud měla cesta stoupat, byli jsme už celkem unaveni. Po cestě jsme si s Dobertou vyprávěli o Narnii a o našem světě a zazpívali jsme si s ní. V Horních Losinách nám jeden domorodec ukázal pramen s pitnou vodou, kde jsme si naplnili všechny PET lahve. Na cestě hned na kraji Losin jsme se najedli a potom nám Doberta řekla, že vcházíme do nebezpečné oblasti. Proto jsme si dali zbraně do bojové pohotovosti a měli jsme 3 zkušky přepadení. U všech jsme byli skvěle připraveni a za chvíli jsme zase běželi dál. Museli jsme ale jít pomaleji, protože cesta byla dlouhá a museli jsme jít pohromadě, abychom se mohli dostatečně ubránit a napráskat těm nepřátelským zevlům. Naše ostražitost, bdělost a to, že jsme se nenechali ukolébat, se nám vyplatilo. Cestou na Tři kameny jsme svedli tři slavné, vítězné bitvy. Poskokové Bílé královny nás přepadli a chtěli, abychom se vzdali, ale to se ohromně přepočítali, protože jsme je všechny pobili. Cestou jsme si zpívali ponuré bojové písně jako Batalion, Morituri te salutant, Středozem II a Moria. Na Třech kamenech jsme si dali pauzu, tentokrát bez čokolády. Během sprintu od Kamenů do Pekařova jsme vymysleli bojovou píseň na zastrašení nepřítele. Zpívá se na melodii Tluče bubeníček:

Troubí Štěpán na roh:
 Tú, tú, tú, tú, tú,
 A svolává naše:
 Všichni do boje!
 Zbijeme ty velký sraby,
 Máme meče a sekery.
 Hoj, hoj, hola, hej!
 Srabi zabulej! Hej!

Přepadení...

Když jsme běželi z Pekařova, na rozcestí ze silnice na lesní cestu nás přepadli zase sluhové Bílé královny. Bylo jich skoro 300 a my jsme byli unaveni z dlouhé cesty a proto Dobertu několikrát zasáhli, ale naštěstí měla tuhý kořínek, takže nepřátelům se nic nepodařilo a s velkými ztrátami utekli a už se nás nikdo neodvážil přepadnout. Před táborem se s námi Doberta rozloučila, poděkovala a pochválila nás. Pak jsme slavnostně napochodovali do tábora.

Podtrženo, sečteno: tajné dokumenty padly do rukou nepříteli, agent Norbert byl zabit, ale agentka Doberta ve zdraví přežila a my též.

Jestli máte nějaké připomínky ohledně textu, pak vezte, že HISTORII PÍŠOU VÍ-
 TĚZOVÉ!

Kaskiho samotka

21. 7. 2006

- 21:05 – Začínám
- 21:15 – Před tee-pee hoří oheň a je tam spousta malejch
- 22:38 – Mám tábořiště, jsem unavenej, usínám
- 08:07 – Budíček
- 08:12 – Ondra de za tee-pee a zpívá si, následuje rozcvička, malý jdou na náš svah
- 08:20 – Los a Lucka nakládaj něco do auta, Kulan si vedle auta odskakuje...
- 08:30 – Snídaně
- 08:45 – Ňáká guma (asi Los) de po náměstí s mečem a bouchá do a Štěpána
- 08:52 – Odjíždí forman
- 09:10 – Nástup, asi Martin zahajuje práci, loterie, bodování
- 09:25 – Andílek se zase meje
- 09:53 – Vyplašil sem srnku
- 10:05 – Štěpán shání malé do hangáru, Ríša střílí z ňákýho luku
- 10:15 – K+K zevlujou před mým stanem
- 10:45 – Zjišťuju, že Zbýňa a Štěpán sou 10 m ode mě
- 11:30 – Vlčata se formujou na náměstí
- 11:45 – Skupinka v čele s Áďou de směrem k pavoukovi, kentaur Štěpán 50 m nade mnou + skupinka v čele s Klárou

Chuckova samotka

21. 7. 2006

- 21:30 Samotku jsem začal plnit od 21:05. Teď jsem nedalo tábora u svého tábořiště, něco málo jsem pojedl a ještě se půjdu na chvilku mrknout jak to vypadá v táboře.

- 21:40 Začal jsem pozorovat tábor není už moc světla, ale např. hlouček lidí stojící před tee-pee u ohýnku, nebo Zebra s Rishou na věži nejde nevidět.
- 21:50 Na latrách se vytvořila menší zácpa, zástup lidí svítící baterkami, čeká až na ně přijde řada.
- 22:15 Už se v táboře mnoho nedělo, hlavně už jsem nic neviděl :D, tak jsem šel spát a nabrat sil na další den.
- 8:46 Je písknuta na nástup.
- 8:48 Bětka, Andílek a Zebra (s bílým kloboukem na hlavě) se zvedli z podvěže.
Diego (Jakub) pucuje zuby.
- 8:52 Jdu omrknout druhou pozorovatelnou
- 9:00 Matěj bere batoh a pádí někam pryč.
- 9:01 Zapískán nástup
- 9:09 Konec nástupu.
- 9:23 Bajt si bere kytaru do stanu.
Bětka se Zubem vyrážejí do města
- 9:27 Víla sebrala tabulku s bodováním z nástěnky.
Diego ulehá do sítě.
- 9:29 Vstává ze sítě :D a odchází na latru.
- 9:33 Zebra zapisuje výsledky bodování.
- 9:39 Nástup pro špunty.
- 9:41 Aaaa špuňti někam odcházejí.
- 9:55 Někdo v táboře bubnuje.

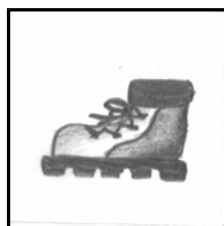

- 10:00 Diego leze na věž s lanem a vzápětí leze dolu.
Lád'a se pere s Bajtem
- 10:09 Diego s Rishou procházejí asi 10 m ode mě a jdou směrem k brodu.
- 10:15 Štěpán utíká po louce za latrami.

- 10:20 Mno malý (špunti) rozdělávají oheň u věže.
- 10:26 Uff ještě že nejsem nahoře nad latrami, Štěpán tam teď lítá.
- 11:18 Ozval se strašlivý řev a malý se náhle chopili zbraní.
- 11:32 Víla píská „K“ ihned se k ní seběhnou všichni malý, chvíli si tam něco povídají a pak se špunti rozdělí do skupin asi po 4 lidech. A pak tyto skupiny odcházejí pryč tábora v plné zbroji .
- 11:40 V táboře je teď jen Víla a Andílek.
- 11:58 Štěpka se vrátil z lesů, ale ihned obléká bíý kostým a zase někam běží.
- 12:01 Přijel nákup.
- 12:30 Lád'a si bere ručník a míří si to do umývárky.
- 12:38 Cožééééé koho to vidím Rastu??? Kdo ho asi našel?
- 12:55 Poté, co si Rasta trošku odpočinul v síti, se chopí palice a jede někam s ostatními.
- 13:45 V táboře se teď nic neděje, tak jdu na oběd.
- 14:28 Po lahodném obědě v podobě chleba s paštikou jsem se doplazil ke stromům pod latrami odkud lze dobře pozorovat kuchyň.
Andílek něco s Bětkou kuchtí a Zub sedí na židličce :).
- 15:09 Andílek se jde mejt.
A přijel forman a z něj vyskákali Diego, Rasta, Risha, Bajt...
- 15:15 Risha bere dvoukolák a vrčí si to ke svaté Anně.
- 15:25 Bajt osekává špalky na táborák.
- 15:45 Vypadá to, že Andílek se umyl.
- 16:00 Nic moc se v táboře neděje, všichni jsou zalezlí v kuchyni jen občas je slyšet jak bajt sekne do špalku na oheň.
- 16:09 Mno zase přijel forman a je to snad poprvé za den co vidím Kulana s Losem :).
- 16:15 Špunti se vrátili.
- 16:20 Zub mě hledá dalekohledem.
- 16:24 Zbýňa mává žlutou vlajkou a všichni malí jdou za ním.
Všichni jsou v hangáru a je tam nějak veselo,
- 16:35 Zbýňa půjde do potůčku , neboť má narozeniny, no jo už ho lověj :D.
- 17:00 Přišel Matěj.
- 17:15 Rasta si čte pod věží.
- 17:46 Rasta „hraje“ na kytaru.

- 17:52 Diego, který dával ráno lano na věž, jej konečně zahákl za karabinu :)
- 18:00 Jakub leze na stěnu a je jištěný Rastou.
- 18:30 Zahlédl jsem Bětku s nějakou cizí dívčinou.
- 18:35 Zub leze na věž s dalekohledem, nebudu teď radši moc vykukovat.
- 18:48 Už ho to konečně přestalo bavit.
- 18:49 Jakub tahá špalky na dvoukoláku k závěrečnému ohni.
- 18:56 Zub si kope s míčem.
- 19:00 Diego dělá poslední úpravy ohně.
- 19:15 U tee-pee kdosi rozdělal oheň, typoval bych že se bude vyrábět fakule.
- 19:32 Zub nosí podlahy z tee-pee stejně jako Obelix kameny :).
- 19:51 Zebra jde za Jakube asi kvůli stezce.
- 19:54 Před Kulanovým stanem probíhá skok do dálky.
- 20:30 Nic zvláštního se od mého posledního zápisu nestalo, zbývá už mi jen půl hodiny tak jdu uklidit svůj přístřešek a pomalu půjdu do tábora...

Orbis

29. 7.–6. 8. 2006

Kulan

Letos začátkem srpna se u Brna konalo středoevropské jamboree Orbis 2006. Na tento velký sjezd skautů přijelo něco okolo 2 500 skautů z celé Evropy. Akce to byla opravdu podařená, všichni měli mnoho příležitostí seznámit se se skauty z ostatních zemí a poznat jak se skautuje jinde, co je společné a co se dělá odlišně v té které zemi, jaké má kdo stany, kroje, vybavení i zvyky.

Program byl pro účastníky opravdu nabitý a oni sami si mohli své aktivity z velké míry vybírat, na každý den dostali lístky na různé aktivity a mohli je vyměňovat za jiné. Výčet všech aktivit by byl dlouhý a tak uvedu jen některé jako plážový volejball, frisbee, petanque, vodní fotbal, střelba z luku nebo vzduchovky, jízda na bizoním rodeu, nebo na minimotorkách. K dispozici byla horolezecká stěna, propracované lanové centrum i mnohé vodní aktivity, které přišly vhod při parném počasí prvních dnů. Nejen při špatném počasí probíhaly rukodělné, výtvarné, šermířské a dramatické aktivity. Program neprobíhal pouze na rozlehlém tábořišti, ale také po okolí, kam vyrážely každý den výpravy na kulturní a sportovní výlety. Poblíž byl zámek Slavkov, kde byla kromě prohlídky zámku možnost si vyzkoušet nabíjení

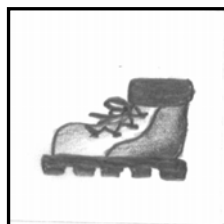
a střelbu z napoleonského děla, zkouška dobových uniforem či vojenské polévky. Po večerech probíhaly zábavní show, koncerty, rockové i country, nebo se promítaly filmy.

V průběhu celé akce vycházely každý den noviny, do kterých psali a fotili sami účastníci, na konci byly vyhlášeny výsledky soutěže černobílých i barevných fotografií i krátkých filmů, které účastníci zhotovili.

V průběhu akce došlo k lehkému vytopení části tábořiště z důvodu prudkých dešťů, ale vše se zvládlo vcelku dostatečně, evakuovaní účastníci se druhý den vrátili zpátky na tábořiště a mnohdy evakuaci brali jako zajímavou noční bojovku.

Já jsem se účastnil celé akce jako člen servis teamu, který dbal o hladký průběh akce a tak jsem viděl pod pokličku probíhajícím událostem a byla pro mě velice zajímavá zkušenost podílet se na takto veliké akci, poznal jsem mnoho nových přátel, daných dohromady mnohdy velmi náročnou přípravou a chodem celé akce. Hodně mi to dalo a těším se na nějakou další mezinárodní akci.

Mnoho fotografií z akce můžete shlédnout na stránce www.orbis2006.cz

Fons

18.–27. 8. 2006

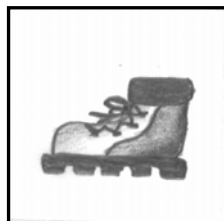
Kulan

Letos jsem na konci srpna jel s Bajtem na kurz určený pro starší rovery (17–27 let), konal se v Krkonoších v jedné malé horské chalupě poblíž Vrchlabí. Sešlo se nás tam okolo 25 účastníků a kolem 10 instruktorů. Bylo to celé dobře připravené, už několik měsíců předem jsme dostávali různé dopisy s instrukcemi a drobnými úkoly, dostali jsme kontakt na dalšího účastníka, abychom se mohli již před kurzem lépe poznat alespoň ve dvojici, a podobné věci, které nám připomínaly, že se kurz blíží. Celý kurz byl tematicky laděný do Tibetu, takže jsme mnohé aktivity a programy prožívali z pohledu tibetských obyvatel, nebo horolezců snažících se zdolat vrcholy Himalájí. Zažili jsme mnohé. Velká část programu byla zaměřena na jednotlivce jako takového, velkou roli hrálo sebepoznávání a sebevzdělávání, abychom mohli dobře porozumět sami sobě. Některé aktivity, které se běžně provádějí ve skupině, zde dělal každý sám, aby se mohl lépe soustředit sám na sebe a mohl si věci pořádně promyslet. Běhali jsme tak sami po horách, lezli sami po lanech a podobně. Také jsme debatovali nad různými tématy, výtvarně se vyjadřovali, vyplňovali různé IQ testy, přemýšleli o různých věcech, o minulosti i budoucnosti,

o vztazích, o myšlenkových základech skautingu, o našem poselství, o jistotách, o kurzu jako takovém a o jiných hlubokých i méně náročných tématech. Mezitím jsme měli časté různé akční i neakční hry a hrátky, některé kratší a některé předlouhé, ale vesměs velmi zábavné. Také jsme trochu pracovali, protože horská chalupa byla poměrně od-

říznutá od civilizace a bylo na ní hodně co udělat. To nám ale nevadilo, protože všude panovala přátelská, až rodinná atmosféra. Ostatní účastníci i instruktoři byli většinou velmi zajímaví lidé a jsem rád za ty lidi, co jsem mohl poznat. Zažili jsme spolu mnohá dobrodružství a na to se nezapomíná. Krásná horský příroda všude kolem nás doprovázela celý kurz a umocňovala naše zážitky. Navíc kurz neskončil posledním dnem, ale na začátku října budeme mít další setkání a po něm snad ještě další, pokud si nějaké sami domluvíme a připravíme. Věřím že ano.

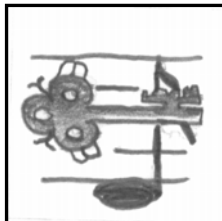

Fonticulus

19.–27. 8. 2006

Tento kurz se konal nedaleko Olomouce ve dnech 19.–27. 8. 2006. Kurz je určen pro začínající rovery & rangers (tzn. 15–18 let) z České, ale i Slovenské republiky. Specialitou tohoto kurzu je, že je s jízdami koly. Na místě se sjelo 18 účastníků a asi 10 instruktorů. Od nás ze střediska jelo za účastníky já, Rasta, Tonda, ze stodůlecké části Kotě a jako instruktor Johnny. Kurz se začleňuje do rodiny intezivní zážitkový, což víceméně znamená stihnout toho co nejvíc v nejkratším čase. To bylo asi jediné, co mě mrzelo, protože, když jste něco nedokončili, tak už jste neměli čas se k tomu vrátit. Hlavní kostra kurzu se točila kolem stromů, který jsme si i každý nakonec zasadili a vzali si ho domů. Vedlejší doplňková činnost byla velmi rozmanitá. Plavali jsme něco, co uplavat nešlo, běhali všemi možnými i nemožnými způsoby, nebo třeba jsme si zkoušeli jaké to je jít pro „umírajícího“ pacienta. Tady šlo o zdokonalení teamových schopností. Další nezbytnou částí bylo to, že jsme vedli množství debat na různá témata, i když většinou samozřejmě na téma skauting. Vedle těchto věcí jsme dělali věci, ke kterých se většina z nás asi nedostane, jako např. pletení košíků nebo massage, dokonce jsme i fotili vlastní film. Kurz se velmi povedl, otevřel mi pár obzorů, o kterých jsem nikdy předtím nepřemýšlel, vyzkoušel několikrát vrchol mé fyzické kondice, ale především jsem poznal pár nových skvělých lidí. Naštěstí tohle nebylo naše poslední setkání, jelikož ve dnech 22.–24.10. máme další společný víkend

Kluziště

- C Emi⁷/H Ami⁷ C/G Fmaj⁷ C Fmaj⁷ G**
 1. Strejček kovář chytil kleště, uštíp' z noční oblohy
C Emi⁷/H Ami⁷ C/G Fmaj⁷ C Fmaj⁷ G
 jednu malou kapku deště, ta mu spadla pod nohy,
C Emi⁷/H Ami⁷ C/G Fmaj⁷ C Fmaj⁷ G
 nejdřív ale chytil slinu, tak šáh' kamsi pro pivo,
C Emi⁷/H Ami⁷ C/G Fmaj⁷ C Fmaj⁷ G
 pak přitáhl kovadlinu a obrovský kladivo.

C Emi⁷/H Ami⁷ C/G

Ref: Zatím tři bílé vrány pěkně za sebou

Fmaj⁷ C D⁷ G

kolem jdou, někam jdou, do rytmu se kývají,

C Emi⁷/H Ami⁷ C/G

tyhle tři bílé vrány pěkně za sebou

Fmaj⁷ C Fmaj⁷ C

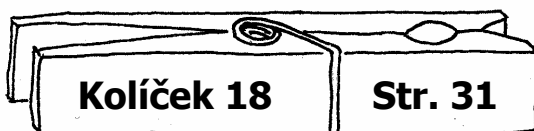
kolem jdou, někam jdou, nedojdou, nedojdou.

2. Vydal z hrdla mocný pokřik ztichlým letním večerem,
 pak tu kapku všude rozstřík' jedním mocným úderem,
 celej svět byl náhle v kapce a vysoko nad námi
 na obrovské mucholapce visí nebe s hvězdami.

Ref:

3. Zpod víček mi vytrysk' pramen na zmačkané polštáře,
 kdosi mě vzal kolem ramen a políbil na tváře,
 kdesi v dálce rozmazaně strejda kovář odchází,
 do kalhot si čistí ruce umazané od sazí.

C Emi⁷/H Ami⁷ C/G Fmaj⁷ C D⁷ G C Emi⁷/H Ami⁷ C/G Fmaj⁷ C Fmaj⁷ C

Ukázka z knížky

Uvnitř milionů neuronů narůstala od okamžiku jejich zrodu před šesti měsíci neustále elektrická energie. Nervové buňky jí byly bez přestání buzeny až ke galvanickému prahu. Větvení jejich kratších výběžků a podpůrné nervové buněčné tkáně narůstalo exponenciální křivkou, stotisíce nově vytvořených spojení vznikajících každou přibývajícím hodinou. Připomínalo to jaderný reaktor těsně před dosažením magicky osudového nadkritického bodu, kdy se začíná spouštět řetězová reakce.

Konečně k tomu došlo! Byla dosažena a dále překračována prahová hodnota. Miniaturní šípky elektrických výbojů se rychlostí blesku šířily složitým pletivem oněch nově vytvořených a navzájem mezi sebou vazbami propojených spojení a aktivizovaly veškerou hmotu. Nervová zakončení vodivých vláken, Arnů, nazývaná synoptické knoflíky počala ve velkém uvolňovat neurotransmitery, nervové přenašeče, a neuro-modulátory, které pak vzruchy předávaly dál, zvyšující tak celkovou energetickou hladinu k dalšímu kritickému bodu.

Z této komplexní mikroskopické buněčné činnosti se vyvinula jedna z fantastických záhad vesmíru: vědomí! Opět došlo ke zrození duchovna z hmoty.

Vědomí je nutnou podmínkou pro vytvoření základů paměti a vlastního myšlení; a také pro pocity hrůzy, úzkosti, strachu a děsu. A právě s vědomím se pak dostavilo i ono břemeno znalosti smrti, tak konečné a neodvratné. Avšak prozatím se vytvořenému vědomí onoho uvědomění ještě nedostávalo. To byl až další stupeň ve vývojové posloupnosti, k němuž mělo již brzy dojít.

Odrazuje Vás tato knížka, protože texty v ní zní moc odborně? Tím si nelámejte hlavu, pro tuto knížku to není důležité, vše hravě pochopíte...

Tiráž

Kolíček č. 18, ročník 1. září 2006

Uzavěrka 11. 9. 2006, cena: 15 Kč

Redaktoři: David Kolda (Lord Los Sob Mlč), Ladislav Pelcl (Bilbo)

Autoři příspěvků: Ladislav Balík (Bajt), Karel Beyr, Klára Břicháčková (Cvrček), Jakub Císař (Diego), Monika Illichová (Kotě), Antonín Kabelka, Richard Kabilka (Ríša), Anna Kastnerová (Řehtačka), David Kolda (Lord Los Sob Mlč), Martin Kolda (Piko), Klára Křesťanová, Vojtěch Millek, Ladislav Pelcl (Bilbo), Tomáš Pelcl (Kulan), Anna Pokorná (Zebra), Jan Pokorný (Kaski), Ladislav Ručenko, Michal Strakatý, Jana Strnádková (Johny), Anna Vandělíková (Andílek), Antonín Vála (Chuck), Tereza Vrabcová (Terka), Jakub Zubatý (Zub)

Kresby: Jan Hlaváč (Sup)

Fotografie: Ladislav Pelcl (Bilbo), Jakub Zubatý (Zub), David Kolda (LLSM), Jan Pokorný (Kaski)

Kontaktní e-mail: hiawatha@laddobar.cz

Pro vlastní potřebu vydává:

Junák – svaz skautů a skautek ČR,

středisko Hiawatha Praha

Zoubkova 8, 150 00 Praha 5 – Smíchov

<http://www.hiawatha.cz/>